

# Skjulte Skatte.

af Alice Jane Muirhead.  
(Fortællerinde til Sigeb. Garth.)  
Fra Engellst ved Olg.  
(Fortsat.)  
XV.  
Svovfor kom Gordon ikke?

„Nu skynder jeg mig hjem,“ sagde Gordon paa sin sædvanlige, hjertelige Maade, „og henter en Vogn til Dem; men De maa ikke blive her i Kirken og vente. Madam Beattie,“ han henvendte sig til den provre, gamle Kone, som havde gjort Kirken ren Dagen i Forvejen, — vil De ikke tillade disse to Damer at vente hjemme hos Dem, medens jeg gaar til Glen-Stuart og henter en Vogn?“

Madame Beattie søgte sig meget smigret over denne Anmodning og førte Helene og Kate til sit lille, søne Selskab, hvor hun straks gik til at lade De til dem. De sagde, at de vilde ikke drikke ene; men hun afsløj deres Opfordring.

„Lad, kære Præsten, jeg drikker aldrig den Te. Min Sø, som er Smand, har haft den hjem fra Indien til mig; den er efter min Smag ikke saa god som den Te, jeg kober herhjemme. Tror De, at den unge Herre vil drikke en Skop Te, naar han kommer for at hente Dem?“

„Ja Lad, Madam Beattie, det vil han vist gerne; han holder meget af Te,“ svarede Kate, „men De bruger jo af Deres gode Te for vor Skjold,“ vedblev hun, idet hun opdagede, at den gamle Kone kom mere Te paa.

„Kære Kone, der er intet i Verden for stort og godt, som jeg ikke med Glæde vil ofre for Deres Broder, og jeg er vis paa, at der ikke er et eneste Menneffe i Craigsmere, som ikke siger det samme, naar man tanter paa, hvad han har gjort for os. Lænf blot, at saadan en sin Herre som han ofrer os fattige Folk megen af sin Tid og sine Penge, det vilde ikke mange gøre i hans Sted, ja han giver os det, som er bedre end Penge.“

„Kommer han da ofte herud?“ spurgte Kate, medens Helene interesseret lyttede til Samtalen uden selv at tage Del i den.

„Han kommer regelmæssig en Gang om Ugen, Præsten kate,“ svarede Madam Beattie, „og hvis her er nogen Sige, kommer han oftere. Da Jakob Anstruther forrige Maaned kom saa flent til Staden under sit Arbejde, kom Hr. Stuart herud hver eneste Dag, og da han stadig blev mere og mere syg, sendte han ham til Hospitalen i Edingburgh. Og De skulde have hørt, hvor stakfældig Jakob græd, da han hørte, at han skulde paa Hospitalen, og han klagede uafbrudt: „Jeg vil hellere blive her, selv om jeg ikke bliver rask, naar blot Dr. Stuart kan komme ud til mig.“ For at trøste ham, lovede Deres Broder at tage til Edingburgh og besøge ham, hvis det varede længe, før han kom igen.“

„Det er mærkeligt, at Gordon ikke kommer,“ bemærkede Kate omsider. Klaffen var omtrent halv syv, og det var mere end en Time siden, at han havde forladt dem. „Jeg længes efter at komme hjem, saa at du kan komme i Seng, Nellie,“ sagde hun, at Moder, — der kommer Boguen, men det er Donald og Gordon er ikke med, saa er Deres dejlige Te til ingen Rytte, Madam Beattie.“

Da Boguen holdt udenfor Døren, tog de unge Piger med en hjertelig Tak for Teen og Opholdet Afsted med deres forekommende Bartinde.

„Svovfor kom min Broder ikke?“ spurgte Kate, idet hun satte sig til rette i Boguen, og Ausfen ordnede Tæpperne.

Donald svarede ikke straks, og Helene lagde Mærke til, at hans Ansigt havde et mærkeligt Udtryk.

„Der er en lille Smule Forstyrrelse hjemme, Præsten Stuart,“ sagde han omsider. „Dr. Gordon —“ her brød han af, enten fordi han ikke kunde eller ikke vilde sige mere.

„Sig mig, hvad du mener, Donald!“ udbrød Kate. „Svov for er der i Vejen med Gordon?“

Da Gordon Stuart forlod sin Søster og Helene i Madam Beatties Dorte, skubte han sig hen ad Vædningerne for hurtig at naa Glen-Stuart. Medens han saaledes gik ene, krydiede mange Tanker gennem hans Hoved. Først Mindet om gamle Johanne, der holdede saa fredelig med et forklaret Udtryk i det gamle, rynkede Ansigt.

„Sallige er de, som du i Herren, — deres Gerninger sølge dem,“ hviskede han for sig selv.

Da den unge Mand Tanker sig langt tilbage i Tiden, idet han mindedes, at det var gamle Johanne, som i hans tidlige Barndom havde fortalt ham om hans Dreffer; — thi dengang levede hans Moder kun for denne Verden og dens Lyst. Og han var ganske overbevist om, at det var denne trofaste Venindes staidige og utvættelige Vænder, som havde fulgt ham gennem hans Ungdom og Studereti, saa at han fornedelst disse var bleven svaret for mangen en Fare, indtil han tilfældigt under sit Ophold i Dyford havde fundet fuld Fred med sin Gud. Han tænkede underligt Herrens, fordi han havde faaet Lov til at bringe hende den sidste Kæst her paa Jorden, — og dog ikke den sidste. Hans Tanker dvalde et Øjeblik ved den kære lare Stemme, som i det lille, lave Værelse havde sunget om Guds store Barmhjertighed. Derfra gik hans Tanker til det lille Møde i Craigsmere Kirke samme Eftermiddag; han saa den lille Stare Mand og Kvinde helt ulovselig over, at hværken de eller han kunde begynde paa Salmen, end selv den bedste Prædiken formaade. Men da kom den pludselig den gladelige Overraskelse, da den kære, klare Stemme lød angstlig brød Stilheden og begynde paa Salmen. Ved at se sig om i Kirken opdagede han, at Helene Murdoch, som saa saa fin og fast ud i Møblertning til de solbrændte Vandsdykkere, var til Stede ved hans første offentlige Møde.

„Sid jeg dog turde haabe, at den Dag maatte komme, da vi fik Lov til at arbejde sammen i Herrens Bingsgaard,“ sagde han til sig selv. „Men jeg er vis paa, at hun aldrig vil saa noget tilovers for mig, og jeg ved, at jeg vil aldrig træffe nogen som hende. Men hvad der end sker, kan jeg dog med Glæde takke Herren, fordi han har givet mig en lille Gerning at gøre blandt

disse kære Menneffer, og ens egen jordiske Lykke er jo ikke Maalet for Livet her paa Jord.“

Medens han var fordybt i disse Betragtninger havde han faginet sin Gang lidt; men han maatte snart til at skynde sig; thi han saa til sin Forskrækkelse, at en ind Taage lagde sig over Hæderne. Han var naaet saavidt som til en lille Høj, hvorfra man saa Glen-Stuart hæve sig mellem Vengen et lille Kvarters Vej borte, da saa han pludselig et Par Tjurer forkræffet styde op fra Vengen.

„Bengt Friheden, medens I har den, stakfældig Bugle,“ sagde han, „jeg er vis paa, at i Morgen ved denne Tid —“

Han hørte, at en Bøsse lige i Nærheden jredes af, Buglene fløj uforklaret borte, men Gordon Stuart faldt med et Skrig om i Vengen.

I et af Bibliotekvinduerne paa Glen-Stuart sad Fru Stuart og frejdede angstelig ud over Vejen for at se, om ikke hendes Datter og Helene snart kom hjem. Klaffen var næsten syv, og hele Familien og Gæsterne var samlede i Dagligstuen, ventende paa, at Klaffen skulde falde med til Aftenmaaltidet, som om Spønden traadte i Stedet for Middagen. Men Fru Stuart var altfor angstelig til at kunne blive der; hun maatte ind i det Værelse, hvor hun havde Udflugt over Vejen, der førte gennem Heden.

„Jeg bliver nødt til at bede Andreas om at gaa ud og se efter dem,“ sagde hun til sig selv og skulde lige til at ubære denne Bestlutning, da hun i den Mening, hun stadig havde iet, saa, at der kom en Mand løbende henimod Glen-Stuart. Han var mærkelig klædt i en sort Jaffe, en grøn Jagtstak og Bøsse i Haanden. Hun opdagede snart, at det var Hr. Smith; men hun kunde ikke tro, at han kunde bringe nogen Efterretning om de unge Piger. Hun løftede hurtigt Bindet op, vinkede til ham og kaldte paa ham. Han standse, saa sig om og kom derpaa hen til hende; men han lignede ikke den tidligere overmodige Hr. Smith, bleg som han var og næppe i Stand til at sige et Ord.

„Fortæl mig hurtigt, hvad De ved,“ sagde Hr. Smith, „had hun i bange Forventning. Jeg kan se paa Dem, at der er slet noget; Kate er vel ikke kommen til Staden, og jeg har det hurtig!“

„Nej, det er Gordon, — han er bleven, — jeg haaber dog, at det ikke er saa flent, — jeg fæde mig og gif ud paa Hæderne med min Bøsse. Hvis ikke forkræftet, Fru Stuart,“ tilføjede han, da han saa, at hun var nær ved at besvime; men hun var stærf og kom hurtigt til sig selv.

„Fortæl mig alt,“ hviskede hun.

„Han gif over Heden, hvor der lagde sig en tæt Taage. Jeg fandte mig hjem for at saa nogen til at hjælpe mig med at bære ham hjem.“

„Hvæl med mig,“ sagde hun.

Uden at sige mere skyndte hun sig ind i Dagligstuen, hvor alle hendes Søner opholdt sig.

„Gordon er bleven skudt,“ sagde hun til dem. „De at saa nogle Mand til at hjælpe eder med at saa ham hjem, David og Andreas, Hr. Smith viser eder, hvor han ligger.“

Gordon saa paa samme Sted og i samme Stilling, hvori den uheldige Hr. Smith havde forladt ham; men til alles uigjeldelig Betælelse suffede han let, da Andreas forjogte at løfte hans Hoved. De hældte lidt Cognac i Munden paa ham og badede hans Vand medoldt Vand, og nogle Minutter efter, hvelfe den erfarne Donald havde brugt til at opdage, at han havde faaet Kuglen i Halsen, slog han Øjnene op og hviskede noget.

„Hvad er det? D, nu ved jeg det, har jeg ligget længe her?“

Andreas saa sporgende paa Hr. Smith.

„Jeg tror nok, det er en halv Time siden,“ svarede denne meget spøgærdigt, og som det lod til, fuldstændig helbredet for sin Vandbidthed.

Den saarede gjorde atter Forsøg paa at sige noget, hvorfor David hængede sig ned til ham for at høre, hvad han sagde.

„De venter — paa en Vogn,“ stammede han.

David oplyttede ikke hans Mening, men troede, at han fantasierede, og svarede derfor beroligende:

„Du kan nok fortaa, kære Gordon, at vi har noget med at bære dig paa. Tror du, du kan taale at blive flottet nu?“

Han rystede paa Hovedet.

„Jeg mener, —“ og nu talte han meget tydelig, „at de, — Kate og Præsten Helene venter — i Craigsmere — paa Boguen,“ med disse Ord bekvæmmede han fuldstændigt.

Men nu havde David fortaet ham, og sagde til sin Broder:

„Stynd dig og løb hjem, Andreas, send en af Drengene med Bonnyvoguen til Craigsmere, hvor de unge Piger sandsynligvis venter dig. Send saa en anden Vogn af Sted efter Doktor Saunders; men sig først til Moder, at jeg ikke tror, det er særlig farligt. Kom endelig tilbage, saa hurtigt du kan. Vi vil finde forhindre Saaret i at bløde, Donald!“

De gjorde, hvad de kunde, idet de af deres Lommeværktøjer og andre Lærklæder, som de havde med sig, lavede en foreløbig Forbinding af Lagge paa Saaret for at forhindre altfor stort blodtab. Med nogen Bænkfølighed fik de derpaa den kampemæssige Stikkelse løst op i en stor Kure, dækkede ham til med Sjaler og Tæpper og bar ham hjem. Da de naaede den store Forhal i Stuetagen, fik han sin Bevidsthed igen, saa at han kunde træde sin grædende Moder, ja han havde endog saa mange Kræfter, at han stiftet af David og Donald kunde gaa op ad Trappen til sit Værelse. Da han var kommen herop, spurgte han mat:

„Er Boguen kørt?“

Da han var beroliget i den Retning, luffede han Øjnene og lagde sig ganske stille for at vente paa Doktor Saunders.

Det varede to Timer, før han kom, og stor var Moderens Angst og Sorg, medens han undersøgte Saaret.

„Jeg har det bedste Shaab om, at han let vil komme over det,“ sagde han som Svar paa det sporgende Udtryk i Fru Stuarts bekymrede Ansigt. „Jeg har faaet Anglen ud; men det var meget vanskeligt og skifert og saa smertefuld. Han er meget udmattet, og nu gælder det om at vedligeholde hans Kræfter, uden at der skaber Fæst til. Jeg har givet ham lidt af sove paa for at fiske ham No de første Timer, og jeg vil raade Dem, Fru, til ikke at gaa ind til ham foreløbig, Andreas har lovet at blive hos ham.“

Fru Stuart var sjenfsynlig tættet ved den Efterret-

ning, selv om der endnu var mere, som foruroligede hende; thi hun sagde:

„Naar De nu har spist til Aften, Hr. Doktor, maa jeg bede Dem om at se til en anden Patient.“

„Der er da ikke noget i Vejen med Obersten?“

„Nej, det er en ung Dame, som er paa Besøg, hun er bleven meget stærkt forskulet. Men kom nu først med og saa nogen Aftenmad.“

Men Lægen foretrak dog først at saa Forretningerne fra Haanden.

Da stakfældig Helene havde naaet Glen-Stuart, havde hun saa stærke Smertor, at hun med det samme skyndte sig op paa sit Værelse og lagde sig i Shaab om, at naar hun ikke kunde være til nogen Hjælp og Nytte, at hun da i hvert Tilfælde ikke skulde give Anledning til foraget Befængning og Vejseer. Men Fru Stuart saandede hende ved Aftenbordet, hvor hun søgte at samle alle de unge og Gæsterne, medens Lægen var oppe hos Gordon. Saas snart hun derefter kunde, skyndte hun sig op til den unge Pige, der var meget syg, og hvis Sygdom lod hende frigte, at det var Lungbetændelse. Efter som hun ikke selv kunde blive hos hende, sendte hun en af sine mest paalidelige Piger op til at være hos hende; men Pigen maatte snart gaa ned og sige til sin Fru, at Helene blev darrligere.

„Det ser ud til at være temmelig alvorligt,“ sagde Doktor Saunders, da han saa Helene.

Zundterid blev der sendt Bud efter Kate, som sad inde paa sit Værelse og græd for Gordon og Nellie, for at hun kunde give lidt Oplysning om, hvad hun vidste om Helenes Sygdom.

„Tror De, der er Fare for hende?“ spurgte Fru Stuart, da de gif ned ad Trappen. — Doktoren til sin Aftenmad, Fru Stuart for at give Pigerne i Skjeden Vedst.

„Jeg skal ikke naagte, at det ser meget alvorligt ud,“ svarede han. „Hvis den unge Pige ellers havde været stærk, vilde hun let være kommen over det; men hun var sjenfsynlig sags i Forvejen, og derfor er hun bleven et saa meget hurtigere Dyte for Skulde og Trætbed. Jeg kommer igen ganske tidlig i Morgen.“

„Kan De ikke blive her Nat?“

„Det er ganske umuligt, Fru Stuart.“

„Tror De, at Præsten Murdoch's Spasertur i Dag har forværet hendes Sygdom?“

„Aldeles ikke; men De maa ikke forage Deres Befængninger med Selobefjædelse, Fru Stuart,“ svarede Doktor Saunders. „Tror De ikke, det vilde være bedst, at jeg sender Dem en Sogepjerster herud? Thi De vil saa nok at gøre baade Nat og Dag med Deres to fige.“

„Lad, vi kan godt undvære Hjælp. Den unge Pige, Margaret Bruce, som De saa inde i Præsten Murdoch's Værelse, er overordentlig flint, og De kommer vel hver Dag herud?“

„Ja, selvfølgelig.“

„Nu saa vi i hvert Fald se, hvorledes det gaar, og nu farvel, jeg har meget at gøre.“

## XVI. En Afted.

„Her er et Brev fra Indien til Helene,“ sagde Fru Stuart en Dag, idet hun gennemfæd den store, brune Postkasse, som hver Dag Klaffen 3 bragtes ud til Glen-Stuart. „Svov skal vi gøre ved det?“

„Har hun endnu ikke faaet noget Brev?“ spurgte Andreas, til hvem Fru Stuart havde henvendt sig.

„Nej, jeg har ikke givet hende noget, fordi de ikke var særlig vigtige. Her kom en Dag et fra Fru Muirhead; men jeg fik straks til hende for at fortælle hende, hvor jeg stakfældig Helene var. Hun fik ved, at der var intet vigtigt i hendes Brev, og at det kunde vente, indtil Helene blev bedre. Men dette Brev er naturligvis fra hendes Broder.“

„Hvorledes har hun det i Dag?“ spurgte Andreas.

„Hun er meget mat og afkræftet, endstønt Doktor Saunders siger, at Sygdommen er haevet. Han sagde i Gaar, at det ikke mere var nødvendigt at komme hver Dag; men jeg tror, at han dermed mente, at Forandringer fra Dag til Dag er saa ringe. Men der kommer jo min kære Gordon!“

Med disse Ord rejste Fru Stuart sig for at tage med den høje Stikkelse, som pludselig viste sig i Døren, omhyggeligt indpakket i Lærklæder og Sjaler og støttende sig til Donalds Arm. Han var bleven mager og bleg, men lignede ganske sig selv, saa snart han smilede.

„Han vilde absolut ned, Fru,“ sagde Donald undskyldende, medens Andreas og Kate traf en blød Lærkist til Kamindien; thi det var en kellig og jugtig Dag, og lidt efter vilde Gordon behageligt her. Fru Stuart var imidlertid gaaet ud for at bede Pigen komme med nogen varm Bouillon til ham; men hun kom snart tilbage, fattede sig ved Siden af ham og tog hans magre Haand i sin, idet hun med Ud og næppe kunde holde Lærerne tilbage, dels af Glæde, fordi han var saa lidt helbredet, dels af Sorg over at se ham saa afkræftet.

Det var en uigjeldig stor Glæde for hende, at Herren havde sparet hans Liv og givet ham tilbage til hende; men det var saa færgeligt at se den Forandring, der var stet med hans Pdre fra sidste Gang, hun havde set ham nede i Dagligstuen. Thi de forløbne tre Uger havde i Sandhed været en Kamp mellem Liv og Død. Nogle Timers Tid efter Ulykken var den frugtede Heber kommen, og Sygdommen tog en saadan Vending, at det i hele tolv Timer saa ud, som om alt Shaab var ude. Han kom dog over denne, og i den sidste Uge var det gaaet betydelig frem med Helbredelsen, selv om der endnu var langt tilbage. Den foregaaende Dag havde Doktor Saunders lovet ham snart at saa Lov til at blive flottet til et andet Værelse, hvis han vilde være meget forligtig.

Alles Glæde over hans uventede Tilsnæksomt i Dagligstuen var derfor blandet med en hel Del Uigjeldelse; men Gordon selv saa glad og forsnægt ud. Fru Stuart forbad ham paa det bestemteste at tale, inden han havde faaet en Skop Bouillon, og for at saa ham til at være Tilhører i Stedet for selv at tale, begyndte hun at fortælle ham forskellige Begivenheder i Hjemmet, som var stet, medens han havde været her.

„Sir William Andrennan rejste Dagen efter, at du var bleven haeret,“ sagde han; „men han har stadig været her for at spørge til dig. Og Smith's, ja du ved jo, at de ogsaa er rejste.“

Thi den unge Gordon Stuart havde indstændigt bedt om at saa Hr. Smith at se og tage en venlig Af-

sked med ham. Uden at nogen vidste det, var den befyndede Fru Stuart bleven i Gordons Værelse for at være til Stede, hvis det skulde vise sig, at Gordon ikke kunde taale denne Sindssvælgelse. Thi at det var en stor Uforjagtighed, vidste hun vel; men derud blev hun bidne til den Samtale, som førtes mellem Gordon og Hr. Smith, der forjogte at tage det hele paa sin sædvanlige lette, men alligevel venlige Maade.

„Jeg haaber, at De snart vil være rask,“ begyndte han. „Saadanne jmaa Uheld er meget fedelige og ubehagelige; men vi Sportsmand maa jo staa til Regnskab for dem.“

„Rigefom vi alle skal gøre Regnskab for hver Tanke, Ord og Gerning,“ svarede Gordon sagte.

„Jeg vilde give meget for, at dette ikke var stet,“ sagde Hr. Smith forekommende, „og jeg suffer af ganske Hjerte, at jeg kunde gøre noget for Dem, kære Stuart. Men Fru Stuart forjeter mig, at der er slet intet, min Hustru og jeg kan udrette, og derfor mener vi, at det bedste, vi kan gøre, er at rejse hjem. Jeg rejser herfra med den Overbevisning, at De ikke vil bære Nag til mig, fordi jeg var saa uheldig.“

„Aldeles ikke, Smith,“ svarede Gordon; „men De kan alligevel gøre noget for mig.“

„Saa skal jeg med Glæde gøre det, hvad er det?“

„Glem aldrig sin Søndag Eftermiddag, og bring for Fremtiden Herrens Dag til at søge ham i hans Hus. Herren vil forjogte at saa Dem draget til sig ved dette Uheld paa en Søndag.“

„Na — ja, —“ stammede Smith forlegen, „det var ogsaa uheldigt, at det skulde træffe paa en Søndag, ibr her, hvor Søndagen holdes saa strengt. Nu farvel, Stuart, jeg haaber snart at høre, at De er kommen op igen.“

Til Fru Stuarts store Betælelse traf den besjængende sig derpaa tilbage, og til hendes endnu større Glæde rejste de næste Dag fra Glen-Stuart. Det var første Gang, at den Slags Gæster var indbudt til Godset, og denne Undtagelse var kun gjort, fordi Hr. Smith som Sogfæder havde faaet et godt Resultat paa en af Oberst Stuarts mange Procceser.

Fru Stuart vedblev at fortælle ham om alt, hvad der var stet i de tre Uger; men det var let at se paa Gordons Angststundret, at hans Tanker var langt borte fra det, han hørte.

„Er du bleven træt af at høre paa mig?“ spurgte hun farligt, „saa skal jeg holde op, for at du kan saa lidt No.“

„Jeg er ikke fed af at høre paa dig, Moder,“ svarede Gordon. „Sig mig kun, hvor er Præsten Helene, jeg ser hende ikke herne.“

Fru Stuart blev lidt forlegen; thi der var gjort alt muligt for at skjule for Gordon, hvor jeg Helene havde været. Hun havde paaagt Andreas, som mest var hos ham, ikke at omtale det, idet hun som Grund angav, at Gordon ikke kunde taale den mindste Sindssvælgelse. Men hun selv havde med en skindes og Moders skarpe Øje opdaget, at der var noget mere end sadvanlig Gæstfrihed i Gordons utvættelige Venlighed og ridderlige Omfarg for den unge Pige den Dag, Ulykken ramte ham. Og i den Tid, han havde opholdt sig i Dagligstuen, havde hun lagt Mærke til hans længselssfulde Blik mod Døren, hver Gang der kom nogen ind, og hun var forberedt paa hans Spørgsmaal, hvortil hun saa roligt som muligt svarede:

„Hun er oppe paa sit Værelse.“

„Er hun helt rask nu?“

„Jeg gaafter; hun fik en slem Forkølelse.“

Efter nogle Minutters Overvejen begyndte hant igen:

„Jeg synes ikke, hun burde opholde sig deroppe, naar det er saa køligt i Vejret som i Dag.“

„Men hun har Lid i Kaminen.“

„Kamen Moder, Kaminen i det røde Værelse, Præsten Helene har, er altfor lille til, at den kan opvarme Værelset.“

„Kære Gordon, du skal ikke være bekymret for hende; hun har faaet et andet Værelse.“

Gordon sagde saa ikke mere.

Saart efter kom Pigen ind med Teen, og samtiddig kom David og de to andre Brødre, Andreas og Harry, hvis Glæde over at se Gordon nede var uafrikelig stor.

„Der skal nok være Glædesfest for din Skjold et eller andet Sted!“ udbrød Andreas.

„Naturligvis i Craigsmere,“ sagde David. „Jeg skal ikke naagte, at de mange, mange Trin, disse gamle Menneffer har gaaet frem og tilbage mellem Craigsmere og Glen-Stuart for at spørge til dig, er meget smigrende for dig, Gordon. Du skulde se, hvor de har gaaet over Heden, saa at Lyngen er helt traaet ned, og Tjader sagde i Syv, at han vilde lagge Sag an imod dem; men da jeg saa sagde, at det maatte blive mod dig; thi det var for din Skjold, at de kom, var Tjader ikke meget tilfjellig til at fagjage dig.“

„Stille, David,“ formædende Fru Stuart, „du maa ikke trætte Gordon for meget.“

I det samme kom Obersten ind. Han hilste med Glæde og Kjærlighed sin aldise Syns Rørørelse i Familiefreden, hvor han saa længe havde været savnet. Han tog en Stol og satte sig ved Siden af Gordon, idet han spurgte:

„Er her nogle Breve?“

Da Gordon saa uventet var kommen ned, havde Fru Stuart lagt Postkassen fra sig og ikke tænkt mere paa den. Nu hentede Kate den og gav sin Fader den; han undersøgte dens Indhold og fandt „Times“ foruden flere andre Glæde og Brevne mest til ham selv.

„Her er et Brev fra Umlandet,“ sagde han, da han kom til det indiske Brev, som hans Hustru af Glæde havde glemt at tage til sig.

„Det er til Præsten Murdoch, Tjader,“ sagde Kate.

„Na, stakfældig Barn,“ svarede han i en ligegyldig Tone, „hun kan vist ikke have noget med Brevne at gøre, at dømme efter hvad Saunders sagde til mig forleden Dag.“

„Det maa du ikke sige, Graham,“ sagde Fru Stuart angstelig, „nu mangler hun kun at komme til Præster.“

Med disse Ord saa hun paa sin søge Sø. Hun havde rejst sig fra sin holdende Stilling og rettede sit Blik, først til sin Fader og derpaa, som Fru Stuart indbildte sig, bebrejgende mod hende. Hun gif hen til ham, og idet hun lod, som om hun ordnede hans Tjader, hviskede hun:

„Helene er temmelig rask, Gordon.“

Hun var ikke helt vis paa, om hun forlod hende; thi hun svarede kun: